

СТИВЪН КИНГ

ГУМЕНКИ

Превод от английски: Мария Парушева, Андрей Жишев, 1994

chitanka.info

Джон Тел бе работил в Табори Студиос малко повече от месец, когато забеляза гуменките за първи път. Табори бе в една сграда, някога наричана „Мюзик Сити“, която беше голяма работа в ранните дни на рокендрола и класацията Топ четиридесет на ритъм и блус. Тогава човек не можеше да види гуменки (освен ако не са на краката на разносвача). Тези дни бяха отминали безвъзвратно, както и супер богатите продуценти с панталони с маншети и трандафори от змийска кожа. Гуменките бяха днес част от униформата на „Мюзик Сити“ и когато Тел ги зърна за пръв път, изобщо не го впечатлиха. Е, може би само едно: бяха доста парцаливи. Били са бели, когато са били нови, но от вида им ставаше ясно, че това е било много, много отдавна.

Това бе всичко, което той забеляза, когато видя гуменките в тоалетната, където човек обикновено съставя мнението за съседа си по обувките, тъй като често това е всичко, което се вижда от него. Тел забеляза този чифт под вратата на първата кабинка в мъжката тоалетна на третия етаж. Той ги подмина по пътя си към последната, трета кабинка. Излезе от кабинката няколко минути по-късно, изми и изсуши ръцете си, среса косата си и се върна в Студио Еф, където помагаше за ремикса на албум на група хеви-метъли, озаглавена „Усмъртяващи ритми“. Да се каже, че Тел бе забравил гуменките, щеше да бъде преувеличение, тъй като първо на първо, той едва ли въобще ги бе регистрирал върху радара на съзнанието си.

Пол Джанингс бе продуцентът на „Усмъртяващи ритми“. Той не бе популярен така, както бяха някога кралете на попмузиката в „Мюзик сити“ — Тел мислеше, че днешният рокендрол не е достатъчно силен, за да породи такива митични крале на рока — но все пак бе известен и самият Тел мислеше, че той е най-добрият продуцент на записи на рокендрол, който в този момент продължава да е в играта; само Джими Айъвайн би могъл да се сравни с него.

Тел го бе забелязал на купон, последвал премиерата на филм-концерт, всъщност го бе разпознал от другия край на стаята. Косата му бе вече посивяла, острите черти на красивото лице на Джанингс бяха станали почти отпуснати, но нямаше как да се сбърка човекът, който бе направил легендарните Токио сешъни с Боб Дилън, Ерик Клептън, Джон Ленън и Ал Купър преди около петнадесет години. Освен Фил Спектър, Джанингс бе единственият продуцент на записи, когото Тел би могъл да разпознае при среща, както и от отчетливия звук на

записите му — кристално ясни горни октави, последвани от толкова тежки перкусии, че те разтърсват чак до петите. Това бе яснотата на Дон Маклин, която чуваш първоначално на записите от сешъна в Токио, но ако изтриеш дисканта, това, което остава да пулсира през общото звучене, си бе чист Санди Нелсън.

Естествената сдържаност на Тел бе преодоляна от неподправено възхищение, той прекоси стаята и се доближи до Джанингс, който за миг бе останал сам. Представи му се, като очакваше най-много бързо ръкостискане и няколко повърхностни думи. Вместо това, двамата започнаха дълъг и интересен разговор. Работеха в една и съща област и имаха много общи познати, но още тогава Тел разбра, че това се дължи повече на магията на тази първоначална среща, отколкото на общите неща помежду им. Пол Джанингс бе един от малкото хора, с които той откри, че може да разговаря, за Джон Тел разговорът приличаше направо на магия.

Към края на разговора, Джанингс го попита дали търси работа.

— Познаваш ли някой в бизнеса, който да не търси?

Джанингс се засмя и помоли за телефонния му номер.

Тел му го даде, без да придаде голямо значение на молбата — това бе най-вероятно жест на учтивост, помисли той. Но Джанингс му се обади три дни по-късно и го попита дали ще пожелае да участва в тричленния екип, който ще направи звукозаписа на първия албум на „Усмъртяващи ритми“.

— Не зная дали е наистина възможно от всяка върба да се направи свирка — бе казал Джанингс, — но тъй като Атлантик Рекърдз плаща сметката, защо да не се опитаме?

Джон Тел не виждаше защо да не опита и веднага се включи в пътуването към неизвестността.

Седмица или две, след като за пръв път видя гуменките, Тел пак ги забеляза. Само регистрира факта, че бе същият тип, тъй като гуменките бяха на същото място — под вратата на първа кабинка в мъжката тоалетна на третия етаж. Нямахше съмнение, че бяха същите — бели (поне някога са били бели), високи подметки, изцапани с кал. Той забеляза при връзките една празна дупка и си помисли: *Сигурно си зяпал нанякъде, докато си завързвал тази гуменка, приятел.* След това

отиде до третата кабинка (която, по някакъв смътен начин възприемаше като своята). Този път той погледна към гуменките на излизане и видя нещо странно: до едната от тях лежеше умряла муха.

Лежеше до закръгления връх на лявата гуменка, тази с празната дупка, със стърчащи нагоре мънички пипалца.

Когато се върна в Студио ЕФ, Джанингс седеше на таблото, стиснал с ръце главата си.

— Добре ли си, Пол?

— Не.

— Какъв е проблемът?

— В мен. Винаги сам съм си бил проблемът. Аз съм проблемът. Кариерата ми е свършена. Аз съм се изразходвал. Изстискан съм. Отдавна съм свършил.

— За какво говориш? — Тел се огледа за Джорджи Ронкльър и не го видя наблизо. Това не го изненада. Джанингс имаше периодични кризи и Джорджи винаги се спасяваше, когато усещаше, че приближават. Твърдеше, че кармата му не позволява да се подлага на силни емоции. „Плача и при откриването на супермаркет“, бе казал Джорджи.

— От всяка върба свирка не става — каза Джанингс. Той посочи с юмрук стъклото на звукозаписната апаратна и изпълнителското студио. Приличаше на човек, който поздравява със стария нацистки поздрав „Хайл Хитлер“. — Поне от такива пънове като тези.

— Отпусни се — каза Тел, въпреки че знаеше, че Джанингс е абсолютно прав. В състава „Усмъртяващи ритми“ влизаха четири тъпи копелета и една тъпа кучка, като личности бяха гадни, а като професионалисти — некомпетентни.

— Опитай се ти да се отпуснеш на мое място — каза Джанингс и му намигна.

— Господи, ненавиждам темпераментните хора — каза Тел.

Джанингс го изгледа и се захили. Секунда по-късно, и двамата се смееха. Пет минути по-късно отново се бяха заловили за работа.

Записът — такъв какъвто излезе, завърши седмица по-късно. Тел помоли Джанингс за писмена препоръка и касета със записа.

— Добре, но ти знаеш, че не трябва да пускаш записа пред никого, преди да излезе албумът — каза Джанингс.

— Зная.

— И защo ли ще искаш да го пуснеш на някого, не мога да разбера. Тези типове свирят така, че Бътхоул Сърфърс започват да ти звучат като Бийтълс.

— Хайде, Пол, не е чак толкова лошо. А дори и да е било, вече е свършило.

Той се усмихна:

— Да. Прав си. И ако някога отново работя в този бизнес, ще ти се обадя.

— Ще ми бъде много приятно.

Стиснаха си ръцете. Тел напусна сградата, която някога бе известна като „Мюзик Сити“ и изобщо забрави за гуменките под вратата на първа кабинка в мъжкия кенef на третия етаж.

Джанингс, който беше в бизнеса от двадесет и пет години, му каза веднъж, че когато става дума за звукозапис на боп-музиката (той никога не я наричаше рокендрол, само боп) си или лайно, или Супермен. В продължение на двата месеца след миксинг-сешъна на Бийтс, Джон Тел бе лайно. Той просто не работеше. Започна да се изнервя за наема. На два пъти за малко да се обади на Джанингс, но нещо в него му подсказваше, че това би било грешка.

След това музикалният оформител на някакъв филм с название „Карате — майсторите на клането“ умря от обширен инфаркт и Тел намери шестседмична работа в Брил Билдинг (който бе известен някога като Триумфалната Алея в разцвета на Бродуей и епохата на биг-бенда) и завърши музикалното оформление на филма. Това си бе жива халтура, състояща се от рутинни изпълнения на до болка познати мотиви — и няколко вариации на индийски ситри — в преобладаващата си част, но плати наема. На следващия ден, след завършването на записа, когато Тел бе едва влязъл в апартамента, телефонът иззвъня. Бе Пол Джанингс, който го попита дали е проверявал класацията на Билборд напоследък. Тел каза, че не я е виждал.

— Влезе под номер седемдесет и девет — Джанингс успя да вложи едновременно отвращение, задоволство и удивление в гласа си. — Влезе с гръм и трясък.

— Кое парче? — Но той знаеше коя песен е направила удара, преди още да зададе въпроса.

— Гмуркане в калта.

Това бе единственото по-прилично парче от предстоящия за излизане албум на „Усмъртяващи ритми“ „Дай ритъм, майна, да ги усмъртим“, единственото парче, което се бе сторило на Тел и на Джанингс достатъчно добро като материал за сингъл.

— Това лайно?

— Така е, но ми се струва, че ще стигне до топ тен. Виждал ли си видеоклипа.

— Не.

— Страхотен кодош. Джинджър, солистката на групата играе едно кално маце в обширен блатист ръкав на река с някакъв тип, който прилича на Доналд Трамп в работен гащеризон. Клипът изпраща това, което моите приятели-интелектуалци наричат „смесени културни послания“. — И Джанингс се засмя толкова силно, че Тел трябваше да държи телефона далеч от ухото си.

Когато Джанингс най-накрая се успокои, той каза:

— Така или иначе, това означава, че албумът сигурно също ще влезе в топ тен. Обкованото с платина кучешко лайно си остава лайно, но платинената референция си остава винаги платинена, разбираш ли това, Буана?

— Разбира се — каза Тел, и отвори чекмеджето на бюрото си, за да се увери, че касетата на „Усмъртяващите ритми“, която не бе пускал от деня, когато му я даде Джанингс в края на миксинг-сешъна, бе все още там.

— И какво правиш сега? — го попита Джанингс.

— Търся си работа.

— Искаш ли отново да работиш с мен? Правя новия албум на Роджър Долтри. Почваме след две седмици.

— За Бога, разбира се, че да.

Парите щяха да бъдат добри, но имаше и нещо друго: след „Усмъртяващите ритми“ и шестте седмици на „Карате майсторите на клането“, да работиш с бившия солист — певец на „Ху“ щеше да бъде като да влезеш в топла къща в студена нощ. Каквато и да се окаже като човек, той можеше да пее. А да работиш с Джанингс отново не бе толкова зле.

— Къде?

— В същата стара конюшня. Табори в „Мюзик Сити“.

— Можеш да разчиташ на мен.

Роджър Долтри не само че можеше да пее, но се оказа и сравнително приятен тип. Тел си помисли, че следващите три или четири седмици ще бъдат доста приятни. Имаше работа, имаше дял в производството на албум, който цъфна в класацията на Билборд под номер четиридесет и едно (а сингълът бе стигнал номер седемнадесети и продължаваше да се изкачва) и се чувстваше спокоен за наема за пръв път, откакто пристигна в Ню Йорк от Пенсилвания преди четири години.

Беше юни, дърветата бяха покрити със зеленина, момичетата отново носеха къси поли и светът изглеждаше едно доста приятно местенце. Тел се чувстваше страхотно в първия си работен ден на втория сешън при Пол Джанингс, до около 1:45 следобед. Тогава той влезе в тоалетната на третия етаж, видя същите гуменки, които някога бе видял под вратата на първата кабинка и всичките му приятни чувства изведнъж го напуснаха.

Не са същите. Не могат да са същите.

Въпреки това, точно същите си бяха. Празната дупка за връзки бе най-ясният елемент за идентифицирането им, но всичко друго бе същото. Съвсем същото — това включваше и положението им. Имаше една единствената реална разлика, която Тел успя да забележи: сега имаше много повече умрели мухи около тях.

Той отиде бавно до третата кабинка, „неговата“ кабинка, свали панталоните си и седна. Не се изненада, като откри, че необходимостта, която го бе довела тук, изцяло се бе изпарила. Въпреки това поседя малко, като се слушваше за някакви звуци! Шумът на вестник. Прокашляне на гърло. По дяволите, поне някоя пръдня.

Пълна тишина. Никакви звуци.

Това е, защото съм тук съвсем сам, помисли си Тел. С изключение на оня мъртвец в първата кабинка.

Външната врата на тоалетната рязко се отвори. Тел за малко да изпищи. Някой отиде до писоарите и докато водата се изливаше там,

едно обяснение хрумна на Тел и той се отпусна. Бе толкова просто, бе абсурдно и несъмнено вярно. Той погледна часовника си и видя, че е 1:47.

Редовният човек е щастлив човек, обикновено казваше баща му. Бащата на Тел бе мълчалив човек и това негово изречение (Почисти ръцете си, преди да очистиш чинията) бе един от малкото му афоризми. Ако редовността наистина означаваше щастие, тогава Тел със сигурност бе щастлив човек. Необходимостта да посети тоалетната го навестяваше по едно и също време всеки ден и той предположи, че може би това е вярно и за неговия приятел Гуменчо, който само че предпочиташе кабинка № 1, така както самият Тел предпочиташе кабинка №3.

Ако ти се налагаше да преминаваш покрай всички кабинки, за да стигнеш до писоарите, щеше да виждаш в повечето време празни кабинки или с различни обувки под вратите му. В края на краищата, какви са шансовете едно тяло да остане неоткрито в кабинка на мъжката тоалетна за...

Той изчисли времето, когато бе за последен път тук.

... четири месеца, какво ще кажеш?

Никакъв шанс бе правилният отговор на този въпрос. Можеше да си представи, че чистачките не обръщаха особено внимание на почистването на кабинките — онези мъртви мухи бяха свидетелство за това, но те трябваше да проверяват през ден — през два зареждането с тоалетна хартия, нали? Но дори и да са пропуснали да го направят по една или друга причина, не трябваше да забравя, че мъртъвците издават страхотно зловоние, нали? Бог знаеше, че това не бе мястото с най-приятен аромат в света — и след посещенията на оня дебелак, който работеше от другата страна на коридора в Джанъс Мюзик миризмата бе почти непоносима, но със сигурност вонята на един труп щеше да бъде много по-силна. Много по-крещяща.

Крещяща? Крещяща? Господи, каква дума. А откъде да зная? Никога не съм помирисвал разлагащо се тяло през целия си живот.

Точно така, но той бе съвсем сигурен, че ще разпознае миризмата, ако му се наложи. Логиката си е логика и редовността си е редовност и това обяснява всичко. Този тип сигурно бе някой писарушка от Джанъс или автор за „Снапи Кардс“, от другата страна на коридора. Доколкото Джон Тел знаеше, този тип може точно в този

момент да пише стихчета за поздравителна картичка, които да звучат ей така:

*Теменужките са сини, а розите червени,
мислиш, че съм се споминал, но ето ме и мене,
Просто с теб си пишем по едно и също време!*

Ама че гадост! — помисли си Тел и се засмя с всичка сила, но само за миг. Непознатият, който бе отворил вратата с удар, и почти го накара да изпищи от ужас, вече се доближаваше до умивалниците. Изведнъж шумът от плискаща се вода спря. Тел си представи как новодошлият се е заслушал и се чуди, дали е някаква шега, мръсна снимка или че някой просто е полудял. В края на краищата, в Ню Йорк имаше предостатъчно превъртели хора. Виждаш ги през цялото време около себе си, виждаш ги как си говорят сами и се смеят без видима причина... така, както сега направи Тел.

Тел се опита да си представи как Гуменчо слуша всичко това в момента, но не можа.

Изведнъж почувства, че вече не му е до смях.

Изведнъж просто му се прииска да се спаси незабавно от това място.

Не искаше да го види човекът на умивалника. Оня тип щеше да го изгледа. Само за миг, но това щеше да бъде достатъчно, за да разбере какво мисли за него. Хора, които се смеят зад затворените врати на тоалетните кабинки, не заслужават особено доверие.

Шумът от обувките върху старите шестоъгълни плочки на тоалетната, шумът от отворената врата, шумът от затварянето ѝ. Можеш да я отвориш с удар, но пневматичното устройство я предпазваше от затваряне с трясък. Това би могло да сепне администратора на третия етаж, който седеше и пушеше „Кемъл“ и четеше последния брой на „Кранг“!

Господи, колко тихо е тук? Защо оня тип не се помръдне? Поне малко?

Но му отговори само тишината, плътна и гладка и тотална, тишината, която вероятно мъртвите ще чуят в ковчега си, ако все още са в състояние да чуват и Тел за пореден път се убеди, че Гуменчо е

умрял, по дяволите логиката, умрял и си стои там мъртъв неизвестно откога, седи си и ако отвориш вратата, ще видиш някакво хлътноло, покрито с мъх нещо, с ръце, провиснали между бедрата, ще видиш...

За миг той бе на ръба да извика „Хей, Гумен, наред ли си?“

Ами ако Гуменчо отговори, не с въпросителен или раздражен глас, но със стържещо жабешко квакане? Нали имаше някакво поверие, свързано със събуждането на мъртвите? Да... Изведнъж Тел се изправи, натисна сифона и бързо вдигна панталоните си, излезе от кабинката, дръпна ципа на панталоните, докато се отправяше към вратата, знаеше, че след няколко секунди ще почувства, че е постъпил глупаво, но не му пукаше. Въпреки това, не се удържа и хвърли поглед към първата кабинка, докато преминаваше към нея. Мръсни бели неправилно завързани гуменки. И мъртви мухи. Доста.

В моята кабинка нямаше мъртви мухи. И как така през цялото това време, той все още не е забелязал, че е пропуснал една от дупките за връзките? Или пък ги носи през цялото време, като някакъв вид артистична изява?

Тел излезе и рязко затвори вратата след себе си. Администраторът от другата страна на коридора го изгледа със студено любопитство, което пазеше за простосмъртните (за разлика от такива божествени създания в човешка форма като Роджър Долтри).

Тел се забърза надолу по коридора към Табори Студиос.

— Пол?

— Какво има? — попита Джанингс, без да вдигне поглед от пулта. Джорджи Ронкльър стоеше встрани, наблюдаваше какво става и гризеше кожичката около ноктите си — те бяха всичко, което бе останало за гризане: ноктите на пръстите му просто бяха изгризани до корен, до точката, където започваше живата плът и горещите нервни окончания. Той бе близо до вратата. Ако Джанингс започне да вдига гири, Джорджи щеше да се промуши през нея.

— Мисля, че нещо не е наред в...

Джанингс изстена:

— Какво още?

— Какво имаш предвид?

— Пистата на ударните инструменти. Лошо е скърпена и не зная какво можем да направим с нея. — Той натисна с пръст някакво щифтче и барабанен тътен огласи студиото. — Чуваш ли го?

— Това ли имаш предвид?

— Разбира се, че това имам предвид. Мразя подобни дивотии. Четиридесет канала имам тук, четиридесет канала, за да запиша една проста боп-мелодия и някакъв ИДИОТ техник...

С крайчеца на окото си Тел видя как Джорджи изчезва като полъх на хладен бриз.

— Но слушай, Пол, ако намалиш с изравнителя...

— Изравнителят няма нищо общо с...

— Спри за миг и ме изслушай — каза Тел успокоително — нещо, което не би могъл да каже на никой друг на лицето на земята и плъзна някакъв реостат. Джанингс престана да държи проповеди и започна да слуша. Зададе въпрос. Тел му отговори. След това зададе въпрос, на който Тел не можеше да отговори, но самият Джанингс можеше да отговори и изведнъж те се изправиха пред цял нов спектър от възможности за песен, наречена „Отговор за теб, отговор за мен“.

След известно време, като почувства, че бурята е отминала, Джорджи Ронкълър се промъкна обратно в стаята. И Тел забрави всичко за гуменките.

Отново си спомни за тях на следващата вечер. Бе у дома си, седеше в собствената си тоалетна, четеше „Мъдра кръв“, докато музиката на Вивалди нежно се разнасяше по високоговорителите в спалнята (въпреки че сега Тел записваше рокендрол, за да преживее, притежаваше само четири плочи с рок музика, две на Брус Спрингстийн и две на Джон Фогърти).

Той вдигна поглед от книгата си, изненадан от хода на собствените си мисли. Вълнуваше го въпрос с космическа нелепост: „От кога не си ходил по нужда вечер, Джон?“

Не знаеше, но си помисли, че може би ще ходи по нужда вечер доста по-често в бъдеще. Поне един от навиците му щеше да се промени, си помисли той.

Докато седеше в дневната петнадесет минути по-късно, с книга, забравена в скута, си спомни за нещо друго: този ден изобщо не бе използвал тоалетната на третия етаж. Бяха прекосили улицата, за да пият кафе и той се бе изпикал в мъжката тоалетна на Донът Бъди, докато Пол и Джорджи седяха на бара, пиеха кафе и говореха за

дублиране на неудачни записи. По-късно, по време на обедната си почивка, той се отби в тоалетната на Брюенд Бъргър... и още един път на първия етаж късно следобед, когато бе слязъл долу, за да пусне няколко писма, които би могъл със същия успех да набути в пощенската кутия до асансьорите.

Избягваше ли тоалетната на третия етаж? Дали днес не е направил точно това, без да го съзнава? Бе готов да се обзаложи на маратонките си Рийбок, че е така. Избягваше я така, както изплашено дете заобикаля цял квартал по пътя от училище към дома, за да не мине край местната къща, обитавана от призраци. Избягваше я като чумава.

— Е, добре, и какво от това? — каза той на глас.

Не можа точно да определи какво от това, но знаеше, че има нещо, нещо прекалено екзистенциално, дори за Ню Йорк, в това да се изплашиш в обществената тоалетна от чифт мръсни гуменки.

Ясно и много отчетливо, Тел каза:

— Тази работа трябва да спре.

Но това бе все още четвъртък вечер, а в петък се случи нещо, което промени всичко. Тогава се затвори вратата между него и Пол Джанингс.

Тел бе срамежлив човек и трудно се сприятеляваше. В селското градче на Пенсилвания, където бе завършил гимназия, един каприз на съдбата изпрати Тел на сцената с китара в ръка — последното място, където той някога бе очаквал да се появи. Басистът на състава „Атлазените сатурни“ се разболя от салмонела в деня преди добре платен купон. Солистът, който свиреше също така и в училищния оркестър, знаеше, че Джон Тел може да свири на бас и ритъм китара. Соло-китаристът бе едър и потенциално опасен тип. Джон Тел бе дребен, притеснителен и крехък. Китаристът му предложи избор между това да свири на инструмента на болния басист или да му го натика в задника до петия тушет. Този избор го принуди да преодолее страха си да излезе пред толкова много хора.

Към края на третата песен, бе забравил за страха си. Към края на първата част, знаеше че се чувства като у дома. Години след тази първа забава, Тел чу историята за Бил Уаймън, басиста на Ролинг стоунс. Според тази история, Бил бе задрямал по време на представление, не в някакъв малък клуб, имайте предвид, а в огромна зала — паднал от сцената и си бе строшил ключицата. Тел приемаше, че за мнозина тази история звучи като апокриф, но самият той вярваше, че е истина... и той бе, в края на краищата, в уникалното положение да разбере как нещо подобно би могло да се случи. Басистите бяха невидимите хора в света на рока. Разбира се, че имаше изключения — Пол Маккартни, например, — но те само потвърждаваха правилото.

Именно поради тази липса на блясък имаше хроничен недостиг на басисти. Когато „Атлазените сатурни“ се разпаднаха месец покъсно (соло-китаристът и джазбандистът се бяха сбили заради едно момиче), Тел влезе в новия състав, формиран от ритъм китариста на Сатурните и по този начин избра пътя си в живота, просто и тихо, без дълги размисли.

Тел обичаше да свири в състава. Той бе нейде нависоко, гледаше отгоре всички останали, не просто се намираше на купон, но правеше самия купон, едновременно бе почти невидим и абсолютно необходим и съществен. От време на време ще трябва да изпееш някакъв мъничък припев или вокал, но никой не очакваше от теб да изнесеш реч или нещо подобно.

Той живя този живот — задочен студент и редовен участник в циганския музикантски живот — в продължение на десет години. Бе добър, но не бе амбициозен — не го изгаряше някакъв вътрешен огън. Постепенно се пренасочи към звукозаписа в Ню Йорк, започна като си играеше на пултовете в студиото и откри, че животът от другата страна на стъкления прозорец му харесва повече. През цялото това време се бе сприятелил само с един човек — Пол Джанингс. Бе станало доста бързо и Тел предполагаше, че това бе донякъде поради уникалното натоварване по време на работата... но не само поради това. Той предполагаше, че става дума за съчетание от два фактора: неговата самота и личността на Джанингс, която бе толкова силна, че бе направо изумителна и непреодолима. А нещата не бяха много различни

и за Джорджи, Тел осъзна след това, което се случи в петък вечер. Той и Пол пиеха питието си в една от задните маси на Макмейнъс Пъб и разговаряха за записа, за бизнеса, за общи познати, на всякакви теми, когато изведнъж дясната ръка на Джанингс се озова под, масата и нежно полази по чатала на Тел.

Тел се отдръпна толкова рязко, че свещта в центъра на масата падна и чашата вино на Джанингс се разля. Дойде някакъв келнер и поправи свещта, преди тя да изгори покривката, след което напусна. Тел изгледа Джанингс, очите му бяха широко отворени и шокирани.

— Съжалявам — каза Джанингс и наистина изглежда, че съжаляваше... но едновременно с това изглеждаше съвсем невъзмутим.

— За Бога, Пол! — това бе всичко, което можа да измисли и то прозвуча безнадеждно не на място, напълно неадекватно.

— Мислех, че си готов, това е всичко — каза Джанингс. — Предполагам, че е трябвало да бъда малко по-деликатен.

— Готов? — повтори Тел. — Какво искаш да кажеш? Готов за какво?

— Да излезеш. Да си позволиш да излезеш от черупката на конвенционалното.

— Не се чувствам така — каза Тел, но сърцето му биеше силно и бързо. Част от чувствата му бяха породени от негодуванието, част от страха от невъзмутимото спокойствие, което видя в очите на Джанингс, но преобладаваше страхът и безпокойството. Това, което бе направил Джанингс, просто отрязва пътя му в работата.

— Да забравим за това. Ще направим поръчката и решаваме, че такова нещо изобщо не се е случвало. — *Докато не го поискаш ти самият*, добавиха онези невъзмутими очи.

О, случвало се е и още как, на Тел много му се искаше да го каже, но не посмя. Гласът на разума и практичността не му позволиха... не му позволиха да рискува да подпали прословутия къс фитил на Пол Джанингс. Работата бе в края на краищата съвсем прилична... но работата сама по себе не бе всичко. Той можеше да използва записа на Роджър Долтри в своя портфейл много по-добре, отколкото би могъл да използва заплатата за още две седмици. Трябва да се опита да се държи дипломатично и да запази ролята на извадения от нервите си младеж за по-нататък. Освен това, какво пък толкова се

бе случило в действителност, че да се възмуцава. Така или иначе, Джанингс не го е изнасилил, в края на краищата.

И това бе само надводната част на айсберга. Останалото се свеждаше просто до едно нещо: устата му се затвори, защото тя винаги се затваряше при напечени ситуации. Тя не просто се затваряше, тя се защракваше като капан за мечки, а зад нея оставаше сърцето му, изскочило зад стиснатите зъби.

— Добре — бе всичко, което той каза, — никога нищо не се е случвало.

Тел спа лошо тази нощ и щом се унесеше, веднага го преследваше някакъв кошмар, един от тях бе как Джанингс го опипва в Макмейнъс и бе последван от друг кошмар с гуменките под вратата, само че в него Тел отваряше вратата и видя, че вътре седи Пол Джанингс. Бе умрял гол и в състояние на сексуална възбуда, която някак си бе продължила и в смъртта му, въпреки, че бе минало много време. Устата на Пол зина със звучно изскърцване. „Точно така, знаех си, че си готов“, каза трупът и пусна кълбо от позеленял гнил въздух и Тел се събуди от това, че падна на пода, омотан в завивките. Беше четири сутринта. Първите лъчи на слънцето току-що пълзяха през облаците между сградите срещу неговия прозорец. Той се облече, седна и запали цигара, след което продължи да пуши, докато стане време за работа.

Около единадесет часа тази събота — работеха на шестдневна работна седмица, за да успеят да се впишат преди крайния срок на Долтри, Тел отиде в мъжката тоалетна на третия етаж, по малка нужда. Той застана на вратата, потриваше слепоочията си и след това се огледа към кабинките.

Нищо не се виждаше. Ъгълът бе лош.

Тогава не обръщай внимание! Зарежи всичко! Вземай си оная работа и се спасявай оттук!

Той се отправи бавно до един от писоарите и си разкопча панталона. Мина доста време, преди да започне да пикае.

На излизане отново спря, с наведена глава като Нипър, кучето от старите етикети на плочите на РСА Виктор „Гласът на неговия господар“ и след това се огледа. Бавно се отправи зад ъгъла, и спря

веднага, щом вратата на първата кабинка застана в полезрението му. Мръсните бели гуменки бяха още там. Зданието, което бе известно някога като Музикален град бе сега почти изцяло празно, толкова празно, колкото може да бъде в събота сутрин, но гуменките бяха все още там.

Очите на Тел се спряха върху една муха извън кабината. Той наблюдаваше с пусти очи, с някаква странна жажда, как тя запълзя под вратата на кабинката и кацна върху мръсния връх на една от гуменките. След това мухата спря и просто падна. Тя се довлече в нарастващата купчинка от трупове на насекоми около гуменките и умря. Тел видя без да се изненада (изобщо не се учуди), че сред мухите имаше два малки паяка и една голяма хлебарка, която лежеше на гърба си, като обърната с краката нагоре костенурка.

Тел напусна мъжката тоалетна с големи леки крачки и завръщането обратно към студиото бе особено изненадващо, имаше чувството, че не той върви, а сградата покрай него тече около него, като планински поток около скала.

Когато се върна, ще кажа на Пол, че не се чувствам добре и ще помоля да ме освободи до края на деня, помисли си той, но не посмя. Пол бе в капризно, непостоянно и неприятно настроение през цялата сутрин и Тел знаеше, че той бе част (ако не и изцяло) причината за това. Би ли могъл Пол да го уволни от злоба? Само преди седмица щеше да се изсмее на подобна мисъл. Но преди седмица той все още вярваше на това, което се бе научил да вярва, докато възмъжаваше — че приятелите са истински, а призраците само ни се привиждат. Сега бе започнал да се чуди, дали все пак не е объркал някак тези два постулата.

— Блудният син се върна — каза Джанингс, без да се обърне, когато Тел отвори втората от двете врати на студиото — тази, която използваша по време на звукозапис — „Внимавай, че сме в ефир“. — Вече си мислех, че си умрял там, Джони.

— Не — каза Тел. — Не аз.

Това си бе призрак и Тел разбра чий е този призрак един ден преди звукозаписът на Долтри и ангажиментът му към Пол Джанингс да свърши, но преди това се случиха и много други неща. Само че те всичките бяха част от едно цяло, нещо като километрични знаци, като

тези на бариерите за събиране на такси в Пенсилвания, които съобщаваха за стабилния прогрес на Тел към нервна криза. Той знаеше, че върви към нея, но не можеше да се предпази. Сякаш не той шофираше по дадения път, а го взеше някой.

Първоначално неговите действия изглеждаха ясни и прости: да избегне специално тази тоалетна и да избягва всякакви мисли и въпроси за гуменките. Просто забрави този сюжет. Можеш да го замъглиш.

Само че той не бе в състояние. Образът на гуменките връхлиташе върху него в най-странни моменти и го нападаше най-неочаквано, като стара болка. Например той си седи вкъщи, гледа CNN или някаква глупава дискусия по телевизията и изведнъж се усеща, че мисли за мухите или как чистачът, който сменя тоалетната хартия очевидно е сляп и след това поглежда часовника и вижда, че е минал цял час. А може би и повече.

Известно време той бе почти убеден, че това е някакъв вид злобна шега. Разбира се, Пол бе замесен в нея и може би оня дебелак от Джейнъс Мюзик. Тел ги бе видял да разговарят доста често, а между впрочем един път те го погледнаха и се засмяха. Администраторът също със сигурност бе замесен в тази история, този тип с неизменните цигари Кемъл и мъртвите, скептични очи. Не и Джорджи. Джорджи не можеше да запази тайната, даже ако Пол го тероризира достатъчно, за да го склони да участва. В течение на ден или два Тел даже размишляваше върху възможността самият Роджър Долтри да се е включил в играта, като на свой ред е носил неправилно завързаните бели гуменки.

Макар да съзнаваше, че това са параноични фантазии, това ни най-малко не му помогна да разсее мислите си. Той им се молеше да го оставят на мира, настояваше, че няма заговор, ръководен от Джанингс, чиято цел е да го прекарат, и съзнанието му щеше да каже „Да, добре, всичко това ми звучи абсолютно разумно“ и пет часа по-късно — или може би само двадесет минути по-късно, щеше да си представи как цялата тайфа седи в Дезмънд'с — ресторант, специализиран в стекове две улици по-надолу: Пол, администраторът, който пуши цигара след цигара и обожава хеви-метъла, хеви-ледър групи, може би даже кокалестия тип от Снапи Кардс, всичките те ядат коктейли със скариди и си пият питиетата. И разбира се, се смеят. Смеят се на него, докато

мръсните бели гуменки, които те обуват поред лежат под масата в смачкана кафява чанта.

Тел нагледно си представяше тази кафява чанта. До такава степен се бяха влошили нещата.

Но тази кратковременна фантазия не бе най-лошата. Най-лошата бе ето тази: мъжката тоалетна на третия етаж бе придобила странна привлекателна сила. Сякаш там имаше мощен магнит, а джобовете му бяха пълни с железни карфички. Ако някой му бе казал нещо подобно, щеше да му се изсмее (може би само вътрешно, ако този, който му раздува цялата тази история наистина държи на нея), но наистина бе така, чувстваше как се отклонява неудържимо от пътя си всеки път, когато преминава покрай мъжката тоалетна по пътя към студиото или асансьорите. Бе ужасно чувство, сякаш отворен прозорец във висока сграда го влече неудържимо или пък чувството, че наблюдава безпомощно, сякаш е напуснал телесната си обвивка, как насочва пистолет към устата си и натиска спусъка.

Отново искаше да погледне. Осъзна, че още един поглед и щеше да бъде свършен, но това нямаше значение за него. Просто искаше отново да погледне.

Всеки път като преминаваше, чувстваше това душевно отклонение.

В сънищата си той отваряше вратата на кабинката отново и отново. Само за да погледне. Наистина само един поглед.

Изглежда и без това нямаше да каже на никого. Знаеше, че ще бъде по-добре, ако сподели с някого, разбираше, че ако излее цялата история в ушите на някой друг, тя ще промени формата си, може би даже ще има дръжка, за която би могъл да я хване. Два пъти той отиваше в барове и завърза разговори с типове, които пиеха до него. Тъй като баровете, мислеше си той, бяха местата, където нищо не ти струва да завържеш разговор. Разговорът в бара вървеше по договаряне и на най-ниски тарифи.

Едва отвори устата си първия път, когато непознатият който седеше до него, му изнесе цяла проповед за Янките и Джордж Щайнбрениер. Щайнбрениер бе влязъл под кожата на този човек до такава степен, че бе невъзможно и за миг да се отклони встрани с този тип по каквато и да е било друга тема. Тел скоро се отказа изобщо от опита да насочва разговора в друга насока.

Втория път той успя да завърже доста непринудено нищо незначещ разговор с човека до него, който приличаше на строителен работник. Първоначално обсъждаха времето, след това бейзбол (този тип, слава Богу, не бе маниак на тази тема) и продължиха с това, колко е трудно да се намери прилична работа в Ню Йорк. Тел се бе изпотил целият. Чувстваше се така, сякаш върши някаква тежка физическа работа — тика количка, пълна с цимент по стръмен наклон, може би — но също така чувстваше, че не се справя чак толкова зле. Типът, който приличаше на строителен работник, пиеше коктейл „Черен Руснак“. Тел продължи да се налива с бира. Сякаш се потеше със същите темпове, с които пиеше бирата, но след като черпи непознатия с няколко питиета, а той на свой ред го бе почерпил с няколко халби, Тел се реши да започне.

— Искаш ли да чуеш за нещо наистина странно? — попита той.

— Да не си обратен? — попита типът, който приличаше на строителен работник, преди Тел да може да продължи по-нататък. Той се обърна на столчето и погледна Тел с дружелюбно любопитство. — Искам да кажа, че за мен няма значение дали си обратен или не, но чувствам, че излъчваш някакви вибрации и си помислих, че ще е по-добре да ти кажа, че не си падам по тези работи. Имай го предвид.

— Не съм обратен — каза Тел.

— О. Какво е тогава наистина странно?

— Ъ?

— Каза, че нещо е наистина странно.

— О, като си помисля сега, не е чак толкова странно — каза Тел. След това погледна часовника си и каза, че вече става късно.

Три дни преди края на записа на Долтри, Тел напусна студио ЕФ, за да се изпикае. Напоследък използваше тоалетната на шестия етаж за тази цел. Първо бе използвал тоалетната на четвъртия етаж, след това тази на петия, но те бяха директно наредени над тази на третия и той бе започнал да чувства излъчването на собственика на гуменките тихо да преминава през етажите, готово да го засмуче.

Мъжката тоалетна на шестия етаж бе от противоположната част на сградата и това сякаш решаваше проблема.

Той премина бързо покрай бюрото на администратора и пое към асансьорите, премигна и изведнъж вместо да влезе в асансьора, се озова на тоалетната на третия етаж, където вратата изсъска тихо и се затвори зад него. Никога не бе изпитвал такъв страх. Донякъде това бе поради гуменките, но повечето се дължеше на това, че току-що той на практика бе загубил съзнание за период от три до шест секунди. За пръв път в живота си съзнанието му бе просто изключило за момент.

Нямаше представа, колко време е останал така, докато изведнъж вратата се отвори рязко зад него, като го удари болезнено в гърба. Бе Пол Джанингс.

— Извинявай, Джони — каза той. — Нямах представа, че идваш тук да медитираш.

Премина покрай Тел, без да изчака отговор (нямаше и да получи такъв, си помисли по-късно Тел, езикът му беше замръзнал на върха на небцето и разкопча ципа си, като направи това, защото си помисли, че Пол щеше да изпита страхотно удоволствие, ако той се обърнеше и бързо излезеше от тоалетната). Някога — не толкова отдавна, той считаше Пол за приятел — може би за единствения си приятел, поне в Ню Йорк. Времената определено се бяха променили.

Тел застана пред писоара за около десетина секунди, след това натисна сифона. Отправи се към вратата, после спря. Обърна се назад, направи две леки крачки, като внимаваше да стъпва на върха на пръстите си, наведе се и погледна под вратата на първата кабинка. Гуменките бяха все още там, сега заобиколени от купчини мъртви мухи. Там бяха и мокасините марка „Гучи“ на Пол Джанингс. Това което Тел виждаше, бе като двойно експониран кадър или както шарлатанските ефекти с призраци от стара телевизионна програма. Първоначално той сякаш виждаше мокасините на Пол през гуменките, след това сякаш гуменките се втвърдяваха и той ги виждаше през мокасините, сякаш Пол бе призракът. С едно изключение, даже когато виждаше през тях, мокасините на Пол правеха малки стъпки и движения, докато гуменките оставаха както винаги неподвижни.

Тел излезе. За пръв път от две седмици се чувстваше спокоен.

На следващия ден той направи това, което вероятно трябваше да направи още в самото начало: заведе Джорджи Ронкълър на обяд и го

попита дали някога е чувал странни истории или слухове за сградата, която някога бе наричана Мюзик сити. Защо не се бе сетил за това по-рано, си остана загадка. Той знаеше, че това, което се бе случило вчера по някакъв начин бе прояснило съзнанието, като плесница или шепа студена вода в лицето. Може би Джорджи не знаеше нищо, но имаше вероятност да знае, той бе работил с Пол най-малкото седем години и повечето от тази работа бе извършена в Мюзик Сити.

— А, призрака ли имаш предвид? — попита Джорджи и се засмя. Бяха в Картин'с — ресторант за бързо хранене на шесто Авеню и мястото бе, както обикновено по обяд, претъпкано с хора. Джорджи захапа своя сандвич с печено телешко, подъвка го, преглътна и отпи от шейка през двете сламки, пъхнати в бутилката. — Кой ти разказа за всичко това, Джони?

— Май че един от чистачите — каза Тел. Гласът му бе съвършено равен.

— Сигурен ли си, че не си го виждал? — попита Джорджи и намигна. Това бе най-много, което дългогодишният асистент на Пол да си позволи да подразни някой друг.

— Не. — Всъщност си бе така. Бе видял само гуменките. И няколко, мъртви буболечки.

— Да, сега цялата работа е малко позабравена, но известно време това бе темата, която всички обсъждаха — как този тип обитава това място. Бил се разположил ей там на третия етаж, в кенефа. — Джорджи повдигна треперещи ръце, хвана се за бузите си с прасковен мъх, изтананика мелодията от „Зоната на здрача“ и се опита да придаде застрашителен вид на изражението си. Но не бе в състояние да постигне желания ефект.

— Да — каза Тел. — Точно това и чух. Но чистачът не искаше или не знаеше повече. Просто ми се изсмя и отмина.

— Това се е случило, преди да започна да работя с Пол. Именно Пол ми разказа за тази работа.

— Той самият никога ли не е виждал призрака? — попита Тел, предварително знаейки отговора. Вчера Пол седеше върху него. Сереше на него, ако трябва да бъдем съвършено точни.

— Не, обикновено той се надсмиваше над цялата тази работа. — Джорджи остави сандвича си. — Знаеш го какъв може да бъде понякога. Просто малко вул-вулгарен. — Ако трябваше да каже нещо,

дори и съвсем леко негативно за някого, Джорджи започваше леко да заеква.

— Зная. Но Пол не ме интересува в този случай, кой е бил призрактът? Какво му се е случило?

— О, това беше някакъв незначителен пласъор на наркотици — каза Джорджи. — Това стана през 1972 или 73, предполагам, когато Пол току-що бе започнал — самият той беше само асистент звукооформител тогава. Точно преди кризата.

Тел кимна. От 1975 до 1980, индустрията, свързана с рокендрола бе попаднала в абсолютно безветрие по безнадеждни ширини. Хлапетата харчеха парите си за видеоигри вместо за плочи. Може би за петдесети път от 1955 година, капацитетите обявиха смъртта на рокендрола. Но както и в други ситуации, слуховете за смъртта на рокендрола се оказаха леко преувеличени. Видеоигрите минаха и заминаха, появи се MTV, нова вълна от звезди пристигна от Англия, Брус Спрингстийн пусна албума си *Роден в САЩ*, рапът и хип-хопът завъртяха и оборота, и много, много глави.

— Преди кризата, шефовете на фирмите за звукозаписи раздаваха кокаин зад сцената от дипломатическите си куфарчета, преди началото на шоуто — каза Джорджи. — Тогава се занимавах с озвучаването на концерти и го наблюдавах доста често. Имаше един тип — умря през 1978 година, но ако ти кажа името му, ще се сетиш за него, — който вадеше буркан маслини преди всяко изпълнение. Бурканът бе опакован в красива хартия с панделки и всичко друго. Само че вместо във вода, маслините идваха опаковани в кокаин. Обикновено той слагаше тези маслини в питиетата си. Наричаше ги е-е-експлозивните мартинита.

— Сигурен съм, че са били такива — каза Тел.

— Е, в ония времена мнозина мислеха, че кокаинът е едва ли не нещо като витамин — каза Джорджи. — Казвах, че не се пристрастяваш към него като към хероина и не се чувстваш на следващия ден като парцал. И тази сграда, човече, тази сграда бе като истинска виелица. Хапчета, трева, хашиш, всякаква дрога, но кокаинът се търсеше най-много. И оня тип...

— Как се казваше той?

Джорджи повдигна рамене.

— Пол не е споменавал името му и никога не съм го чувал някой да го е споменавал в тази сграда — поне доколкото мога да си спомня. Но трябва да е бил някой от тия, дето разнасят храна и все щъкат нагоре-надолу в асансьорите с кафе и понички и г-г-евреци. Само че вместо да разнася кафе и тям подобни, оня тип разнасяше дрога. Обикновено се появяваше два или три пъти седмично, като обхождаше цялата сграда от горе на долу. Носеше праметното през рамо палто и куфарче от крокодилска кожа в ръката си. Носеше палтото върху ръката си, даже когато бе горещо. За да не могат да виждат веригата му. Но мисля, че някак са успели да я видят.

— Какво да видят?

— В-в-веригата — каза Джорджи, като от устата му се разхвърчаха парченца хляб и телешко и веднага почервеня. — За Бога, Джони, моля за извинение.

— Няма проблеми. Искаш ли още един шейк?

— Да, благодаря — каза Джорджи с признателност. Тел махна на сервитьорката.

— Значи бе разносвач — каза той, най-вече за да накара Джорджи да се почувства отново не принудено — Джорджи продължаваше да трие устните си със салфетката.

— Точно така — сервитьорката донеса шейка и Джорджи жадно отпи. — Когато слизаше от асансьора на осмия етаж, куфарчето, пристегнато с верига за китката му, бе пълно с дрога. Когато пък се връщаше на приземния етаж, щеше да е пълно с пари.

— Най-големият номер, след като алхимиците превърнаха оловото в злато.

— Да, но в края на краищата магията свърши. Един път той успя да стигне само до третия етаж. Някой го намушка в мъжката тоалетна.

— С нож ли го прободете?

— Доколкото зная, някой отворил вратата на кабинната, където той с-с-седял и забил молив в окото му.

За миг Тел си представи всичко това така живо, както си бе представил смачканата торба под ресторантската маса на въображаемите конспиратори: един молив Беръл Блек Уориър, изострен до крайност, как пори въздуха и след това се забива в отвореното от изненада око. Точно в центъра на очната ябълка. Той премигна.

Джорджи кимна:

— С-с-страхотно, нали? Но сигурно не е истина. Искам да кажа, частта с пронизването в окото. Най-вероятно някой просто го е намушкал.

— Да.

— Но този, който го е направил, със сигурност е имал нещо остро със себе си — каза Джорджи.

— Така ли?

— Да. Защото куфарчето бе изчезнало.

Тел изгледа Джорджи. Пред очите му премина като на филмова лента и това, което бе станало по-нататък. Даже преди Джорджи да му разкаже, той си представи нагледно случилото се след това.

— Когато ченгетата дойдоха и измъкнаха оня нещастник от кенефа, намериха лявата му ръка в тоалетната чиния.

— О.

Джорджи сведе поглед към чинията си. В нея продължаваше да лежи преполовеният сандвич.

— Мисля, че повече н-н-нямам място — каза той и неловко се усмихна.

По пътя им обратно към студиото, Тел попита.

— Значи призракът на оня тип обитава... какво, оная тоалетна?

— И изведнъж се засмя, защото, въпреки че бе много ужасяваща, цялата история имаше и комичен елемент — призрак обитава някакъв скапан кенеф.

Джорджи се усмихна.

— Знаеш какви са хората. Първоначално така разказваха. Когато започнах да работя с Пол, ми казаха, че са го видели там. Не целия призрак, само гуменките под вратата на кабинката.

— Само гуменките ли? Ама че номер!

— Да. По това ставаше ясно, че си измислят или си въобразяват всичко това, тъй като тази история я чувах само от хората, които го познаваха жив. От хората, които знаеха, че той носеше гуменки.

Тел, който по време на убийството е бил само едно малко хлапе, живеещо в селска Пенсилвания, само кимна с глава. Пристигнаха в

Мюзик Сити. Когато пресичаха фойето и се отправиха към асансьорите, Джорджи каза:

— Знаеш какво е текуществото в този бизнес. Днес те има, утре те няма. Съмнявам се, че в тази сграда е останал някой, който е работил тук тогава, с изключение може би на Пол и на някои от ч-ч-чистачите и никой от тях не бе клиент на оня тип.

— Сигурно.

— Не. Така че едва ли е възможно да чуеш от някого тази история, никой повече не е виждал оня т-т-тип.

Стигнаха до асансьорите.

— Джорджи, защо продължаваш да си все с Пол?

Въпреки че Джорджи приведе глава и краищата на ушите му станаха яркочервени, той сякаш не се изненада кой знае колко от тази рязка промяна на посоката на разговора.

— Защо не? Той се грижи за мен.

Спиш ли с него, Джорджи? Този въпрос веднага му хрумна, като естествено продължение на предишния въпрос, но Тел знаеше, че никога няма да го зададе. Всъщност не смееше да го зададе. Защото мислеше, че Джорджи ще му отговори честно.

Тел, който с големи усилия се заставяше да говори с непознати и почти не се бе сприятелявал с никого, изведнъж прегърна Джорджи Ронкльр. И Джорджи го прегърна мълчаливо, без да го погледне. След това те се отдалечиха един от друг, асансьорът пристигна и записът продължи и на следващата вечер, докато Джанингс събираше документите си (и определено не гледаше към Тел), Тел влезе в тоалетната на третия етаж, за да види собственика на белите гуменки.

Докато говореше с Джорджи, изведнъж го осени... всъщност нещо толкова силно би могло спокойно да се нарече истинско прозрение. То бе следното: понякога можете да се освободите от призраците, които обитават живота ви, само ако съберете достатъчно кураж да се изправите срещу тях.

Този път нямаше загуба на съзнание или пък някакво чувство на страх... само това дълбоко глухо туптене в гърдите. Всичките му сетива бяха изострени. Долавяше миризмата на хлор и на розовите дезодоранти в писоарите, на стари пръдни. Можеше да види и най-

миниатюрните пукнатини в боята на стената, и нащърбените места на тръбите. Чуваше глухото тракане на токовете си, докато се отправяше към първата кабинка. Гуменките бяха сега почти погребани сред труповете на умрели паяци и мухи.

Първоначално имаше само една или две. Тъй като нямаше нужда те да умират, докато гуменките са тук и те не бяха тук, докато не ги видях тук.

— Защо аз? — попита той ясно в тишината. Гуменките не се помръднаха и никой не отговори.

— Не те познавам, никога не съм те срещал, не използвам това, което си продавал и никога не съм го опитвал. Защо тогава аз?

Една от гуменките леко се помръдна. Някъде изскърца панта на врата, съвсем като в готическите романи на ужасите. И ето че всичко се случи. *Тайнствени страннико, ето те най-накрая и теб, си помисли Тел.*

Тайнственият гост седеше на тоалетната чиния с една ръка, отпусната върху бедрото. Приличаше на това, което Тел бе видял в сънищата, с една разлика — имаше само една ръка. Другата завършваше с прашно кестеняво пънче, на което бяха накацали няколко мухи. Едва сега Тел осъзна, че никога не бе забелязвал панталоните на Гумения (и нали винаги забелязвате начина, по който се набират панталоните върху обувките, ако ви се случвало да погледнете под вратата на тоалетната кабинка? Нещо безпомощно и комично или просто беззащитно или едното произтича от другото?). Той не бе си свалил панталоните, защото те бяха вдигнати, ципът им бе закопчан, а коланът пристегнат. Панталоните бяха клош. Тел се опита да си припомни кога панталоните клош излязоха от мода и не можа.

Над панталоните Гумения носеше синя дочена работна риза с апликация на символа на мира на всеки горен джоб. Бе причесал косата си на дясно на път. Тел видя умрелите мухи върху пътя. На закачалката на вратата висеше палтото, за което Джорджи му бе казал. На прегърбените му рамене имаше умрели мухи.

Нещо изскърца, но звукът не приличаше изцяло на звука, който бяха издали пантите. Бяха сухожилията във врата на умрелия, осъзна Тел. Гумения повдигна главата си. Сега той го изгледа и без никаква изненада видя лицето му, което с изключение на пет сантиметра от молив, който стърчеше от очната кухня на дясното око, бе същото

лице, което той виждаше в огледалото, когато се бръснеше всяка сутрин. Гумения бе той и той бе Гумения.

— Знаех си, че си готов — си каза той с дрезгавия беззвучен глас на човек, който от много време не е използвал гласните си струни.

— Не съм — отговори Тел. — Махни се.

— Да научиш истината за всичко това, искам да кажа. — Каза Тел на Тел и този Тел, който стоеше на вратата на кабинката видя кръгове от бял пращец около ноздрите на оня Тел, който седеше в тоалетната. Явно не само пласираше, но и сам се дрогираше. Той бе дошъл да понюха малко кокаин, когато някой бе отворил вратата на кабинката и бе намушил молив в окото му. Но кой убива с молив? Може би само някой, който извършва престъплението по...

— О, нека го наречем импулс — каза Гумения с неговия дрезгав и беззвучен глас. — Световноизвестното импулсивно престъпление.

И тогава Тел — оня Тел, който стоеше на вратата на кабинката осъзна, че точно така се е случило, независимо какво би могъл да мисли Джорджи. Убиецът не бе погледнал под вратата на кабинката, а Гуменият бе забравил да заключи с райбера. Двата сливащи се вектора на съвпадението, които в други обстоятелства, щяха да завършат само със смотоляването на едно „Моля за извинение“ и бързо отдръпване. Този път обаче се бе случило нещо доста различно. Този път това съвпадение бе довело до едно импровизирано импулсивно убийство.

— Не бях забравил райбера — му каза Гумения с характерния си дрезгав беззвучен глас. — Той бе счупен.

Добре, тогава, райберът е бил счупен. От това нищо не следваше. А молива? Той бе сигурен, че убиецът го е държал в ръка, когато е отворил вратата на кабинката, но не като смъртоносно оръжие. Той го е държал, просто защото понякога човек е привикнал да държи нещо в ръка — цигара, връзка ключове, молив или писалка и си играе с тях. Тел си помисли, че моливът се е озовал в окото на Гумения преди някой от тях да осъзнае, че убиецът възнамерява да го намуши с него. След това, тъй като вероятно убиецът също така е бил негов клиент, който е знаел какво има в куфарчето, отново е затворил вратата, оставил е жертвата си седнала на тоалетната чиния, напуснал е сградата, добре, взел е *нещо*...

— Отиде в железарския магазин пет пресечки по-нататък и купи ножовка за метал — каза Гумения с неговия беззвучен глас и Тел

изведнъж осъзна, че не вижда своето лице пред себе си, това бе лицето на около тридесет годишен мъж, който смътно напомняше за кореняците американци. Косата на Тел бе червеникаво руса, такава била отначало и косата на този човек, но сега бе станала черна, с твърди косми.

Изведнъж той осъзна и нещо друго — осъзна, по начина, по който човек осъзнава нещата в сънищата — когато хората виждат призраци, те винаги виждат първо себе си. Защо? Поради същата причина, заради която гмуркачите на дълбоко спират по пътя си към повърхността, тъй като знаят, че ако се изкачат прекалено бързо, ще получат азотни мехурчета и ще пострадат, а може би дори ще умрат, при това в агония. И в реалността има такива завои.

— Възприятието се променя щом веднъж преминеш покрай това, което е естествено, нали? — попита дрезгаво Тел. — И затова животът ми бе толкова странен напоследък. Нещо вътре в мене самия се подготвяше да се справи с... е, добре, да се справи с теб.

Мъртвецът повдигна рамене. От раменете му се посипаха умрели мухи.

— Ти ми кажи, Главо — ти имаш глава на раменете си.

— Добре — каза Тел. — Ще ти кажа. Той е купил ножовка, която продавачът му я загънал в торбичка и се е върнал. Изобщо не се е притеснявал. В края на краищата, ако някой вече те е открил, той е щял да разбере, щеше да има голяма тълпа около вратата. Така си е представил нещата. Може би и ченгетата са щели да са тук. Ако нещата са изглеждали нормално, той щял да влезе и да вземе куфарчето.

— Първо се опита да среже веригата — каза дрезгавият глас. — Когато това не стана, използва ножовката, за да ми отреже ръката.

Те се спогледаха. Тел изведнъж осъзна, че вижда тоалетната седалка и мръсните бели плочки на задната стена зад трупа... трупът, който най-накрая се превръщаше в истински призрак.

— Сега разбра ли — попита той Тел, — защо избрах тебе?

— Да. Защото си искал да кажеш на някого.

— Не. Самата история е истинско лайно — каза призракът и след това се усмихна с такава отчаяна злоба, че Тел бе обзет от панически ужас. — Но да знаеш нещо понякога е полезно... ако все още си жив, разбира се. — За миг той спря. — Ти забрави да попиташ твоя приятел

Джорджи нещо важно, Тел. Нещо, за което той може би нямаше да бъде толкова честен и откровен.

— Какво? — попита той, но вече не бе толкова сигурен, че наистина иска да знае.

— Кой беше най-големият ми клиент от третия етаж в ония времена. Кой ми беше задлъжнял с почти осем хиляди долара. Кого бях отрязал? Кой отиде във възстановителен център в Роуд Айлънд и се излекува два месеца, след като умрях. Кой изобщо не би се приближил до белия прах днес? Джорджи тогава все още не бе тук, но въпреки това, мисля че той знае отговорите на всички тези въпроси. Защото той слуша какво говорят хората. Не си ли забелязал как хората говорят в присъствието на Джорджи, сякаш него го няма в тоя момент?

Тел кима.

— А в мозъка си той не заеква. Мисля, че със сигурност знае. Никога няма да каже Тел, но мисля, че знае.

Лицето започна отново да се променя и сега чертите, които изплуваха от тази първоначална мъгла бяха мрачни и изящни, сякаш изрязани с длето. Чертите на Пол Джанингс.

— Не — прошепна Тел.

— Той направи удар — повече от тридесет бона — каза мъртвецът с лицето на Пол. — По такъв начин плати за лечението си... остана му и достатъчно за всички пороци, от които не се отказа.

Изведнъж фигурата на тоалетната седалка започна да избледнява и да изчезва. След миг тя се стопи. Тел погледна към пода и видя че и мухите бяха изчезнали.

Нямаше нужда повече да ходи до тоалетната. Върна се в апаратната, каза на Пол Джанингс, че е едно скапано копеле, като остана достатъчно дълго, за да се наслади на изражението на пълно изумление на лицето на Пол, след това излезе от стаята. Щеше да има други ангажменти за работа — бе достатъчно добър в това, което правеше. Самият факт, че го узна, бе истинско откритие. Не първото за деня, но определено най-доброто.

Когато се върна в апартамента си, той прекоси дневната и отиде в тоалетната. Необходимостта да се облекчи се бе завърнала — всъщност бе станала доста настоятелна — но в това нямаше нищо лошо, това бе част от живота.

„Редовният човек е щастлив човек“ — каза той на белите плочки на стената. Обърна се, сграбчи последния брой на „Ролинг Стоун“, от тоалетното казанче, отвори го на колонката за обяви и съобщения и започна да ги чете.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.